

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.21.020/2014/3. szám

A Szegedi Ítéltábla meghatalmazott neve által képviseltfelperesnek - a dr. Szécsi István ügyvéd által képviselt alperes ellen jóhírnév megsértésének megállapítása iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2014. október 8. napján kelt 5.P.20.154/2014/8. számú ítélete ellen az alperes 9. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezéseit **helybenhagyja.**

A feljegyzett 48 000 (negyvennyolcezer) Ft másodfokú eljárási illetéket az alperes köteles megfizetni az állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A **(település 1. neve)-i** Városi Bíróság 1.Bk.7/2012/4. számú végzésével megállapította a felperes bűnösségét a Btk. 282. § (1) bekezdés 3. és 4. fordulatóba ütköző, az (5) bekezdés a) pontja szerinti minősülő kábítószerrel visszaélés vétségében, és vele szemben pénzbüntetést szabott ki. Az ítéleti tényállás szerint a felperessel szemben korábban büntetőeljárás volt folyamatban a **(település 2. neve-i)** Rendőrkapitányság Bünygyi Osztályán 04020-26/2009.Bü. szám és a Gyulai Városi Ügyészségen Fk.126/2009. szám alatt, mert 2009. január 15-ét megelőzően marihuánát tartott. Megállapítást nyert, hogy a megnevezett kábítószer fogyasztja, ezért 6 hónapos kábítószerhasználatot kezelő elterelésben vett részt. Az 1.Bk.7/2012/4 szám alatt indult büntetőeljárás tárgyát képező cselekményt az valóította meg, hogy a felperes 2010. augusztus 27. napját megelőzően, pontosan meg nem állapítható időben, ismeretlen személytől 0,66 gramm tömegű marihuánát szerzett, amelyet a későbbiekben magánál tartott, a fenti időpontban végrehajtott rendőri intézkedés során azt nála megtalálták.

A felperes édesapja az alperes ellen sikkasztás büntette és magánokirat-hamisítás vétsége miatt tett feljelentést, amelyet a nyomozóhatóság megszüntetett, az e határozat ellen benyújtott jogorvoslati kérelmet pedig elutasította. Ezt követően a felperes édesapja pótmagánvádlóként lépett fel az

alperes ellen, amely alapján a Gyulai Járásbíróságon 4.B.129/2013. szám alatt indult eljárás. Az ügyben a bíróság 2013. november 7-én tartott tárgyalást, amelyen a bírón és a jegyzőkönyvvezetőn kívül jelen volt a pótmagánvádló, annak jogi képviselője, az alperes és a képviselőjét ellátó **(ügyvéd neve)** ügyvéd, továbbá **(további két személy neve)** mint hallgatóság. Az alperes a vádlotti kihallgatása során a pótmagánvádló körülményeire tett előadása során kijelentette:

„... tudomásomra jutott ..., hogy a fia rászokott a kábítószerre, sőt terjesztő lett.”

A felperes keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal a 2013. november 7. napján tartott tárgyaláson tett valótlan állításával, miszerint kábítószer-terjesztő lett. Kérte az alperest kötelezni a jogsértés abbahagyására, a további jogsértéstől való eltiltásra és elégtétel adására.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy a per tárgyává tett kijelentést tette, állította azonban, hogy az erre vonatkozó információt a felperes édesapjától szerezte. Védekezése szerint vádlottként a büntetőeljárás során nem köteles igazmondásra, csupán bűncselekmény elkövetésével nem vádolhat mást, ezért kijelentése jogellenesnek nem tekinthető. Hangsúlyozta, az megfelel a valóságnak, hogy a felperes ellen kábítószerrel visszaélés miatt folyt büntetőeljárás, amely miatt pénzbüntetésre ítélték, ilyen körülmények között a perbeli nyilatkozat nem eredményezheti a felperes személyének hátrányos megítélését, a közfelfogás ugyanis nem tulajdonít jelentőséget annak, hogy az érintett kábítószerrel birtokol, tart, fogyaszt vagy terjeszt. Annak igazolásául, hogy a sérelmezett nyilatkozat a felperes édesapja részéről elhangzott, kérte annak tanúkénti meghallgatását.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes valótlanul állította a Gyulai Járásbíróság előtt a 4.B.129/2013. számú büntetőeljárásban 2013. november 7-én tartott tárgyaláson, hogy a felperes kábítószer-terjesztő lett, és ezzel megsértette a jóhírnévhez fűződő jogát. Kötelezte az alperest, hogy az ítéletben megszövegezett tartalmú írásbeli nyilatkozattal adjon a felperesnek elégtételt. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest 36 000 Ft kereseti illeték állam javára történő megfizetésére. Rámutatott, a peradatok igazolják, hogy a felperes fogyasztott kábítószerrel. A jog azonban különbséget tesz a kábítószer fogyasztásának és terjesztésének társadalomra veszélyessége között, súlyosabban ítélve meg ez utóbbit, és ehhez igazodik a közvélemény értékítélete is. Megállapítása szerint az alperes maga sem vitatta az állítás valótlanosságát. Kiemelte, a jóhírnév sérelme híreszteléssel is megvalósulhat, így közömbös, hogy az alperes a valótlan információt kitől szerezte, ezért szükségtelennek ítélte a felperes édesapjának tanúkénti meghallgatását. Nem fogadta el az alperesnek azt az érvelését, hogy a védekezéshez való joga keretében tette a jogsértő kijelentést. Hangsúlyozta, az alperes e joga gyakorlása során sem vádolhat mást hamisan bűncselekmény elkövetésével, a per tárgyát képező nyilatkozata azonban bűncselekmény megvalósulását jelenti. A további jogsértéstől való eltiltásra irányuló kérelmet megalapozatlannak ítélte, ezt meghaladóan a keresetnek helyt adott.

Az ítélet ellen benyújtott fellebbezésében az alperes annak részbeni megváltoztatásával a kereset

teljes elutasítását kérte, megismételve az elsőfokú eljárásban előadott védekezését. Ezt meghaladóan hivatkozott arra, a felperesnek kell azt bizonyítania, hogy a személyét érintő társadalmi értékítélet megváltozott a perbeli közlés következtében. Változatlan álláspontja szerint az, hogy a felperes édesapja részéről a fenti tényállítás elhangzott, a valóság bizonyítása körébe tartozó kérdés.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kiemelte, a Btk. külön tényállásban rögzíti a kábítószer-kereskedelemre vonatkozó elkövetési magatartást, e törvényi tényállásnak az általa megvalósított egyik cselekmény sem felel meg. Érvelése szerint az alperesi nyilatkozat a bűncselekmény elkövetésével való hamis vádat kimeríti.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból a jogszabályoknak megfelelő következtetést vont le, az ítéletábra határozatának kifejtett indokaival is mindenben egyetért, ezért ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése és a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján annak helyes indokai szerint helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel kiemeli az alábbiakat:

Az 1959-es Ptk. 78. § (2) bekezdése szerint a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel. Híresztelésnek a közvetett közlés minősül, azaz a mástól szerzett értesülés továbbadása (BH1999. 155, BDT2012. 2742/I.). A jogsértés tehát a valótlan tartalmú közlés hallottak szerinti továbbításával is megvalósul. Mindebből következően az alperesnek a valóság bizonyítása körében tényállításának valóságát kellett volna bizonyítania, nevezetesen, hogy a felperes kábítószer-terjesztő (BDT2007. 1694/I., BDT2005. 1277), nem pedig azt, hogy a felperes édesapjától származó információt hűen továbbította. Tényállítása valóságának alátámasztására azonban az alperes bizonyítást nem ajánlott fel.

A jóhírnév megsértésének megállapítására ad alapot, ha a más személyre vonatkozóan közölt valótlan tényállítás objektíve alkalmas az érintett személy hátrányos társadalmi megítélésének kiváltására. A jogsértés megállapításának nem feltétele annak bizonyítása, hogy a hátrányos megítélés ténylegesen be is következett. Ennek kizárólag az egyéb szankciók, különösen a nem vagyoni kártérítés szempontjából van jelentősége (BH2010. 2094). Azt az alperes sem vitatja, hogy a kábítószer terjesztéséhez negatív társadalmi megítélés kapcsolódik, így önmagában az erre vonatkozó valótlan tényállítás alkalmas a jóhírnév megsértésére, függetlenül attól, hogy a felperes más kábítószerrel kapcsolatos bűncselekményt megvalósított. Téves az az alperesi álláspont is, miszerint a kábítószer terjesztője azonos megítélés alá esik a kábítószer fogyasztójával, hiszen az előbbi magatartás társadalomra veszélyessége nemcsak a büntetőjog, hanem az általános társadalmi közfelfogás szerint is nagyobb fokú. Mind az 1978. évi IV. tv. (régi Btk.), mind a 2012. évi C. tv. (új Btk.) külön

törvényi tényállást tartalmaz a kábítószer birtoklására, fogyasztására és a terjesztésére, mint elkövetési magatartásokra, ez utóbbi tekintetében súlyosabb büntetés kiszabását teszi lehetővé. A vádlottat a büntetőeljárásban valóban megilleti a védekezés joga, azonban - ahogyan arra maga az alperes helytállóan hivatkozott -, az nem terjedhet ki arra, hogy mást bűncselekmény elkövetésével hamisan vádoljon. Az alperes felperes által kifogásolt nyilatkozata azonban a már kifejtettek szerint

ennek feleltethető meg.

A fentiekre figyelemmel az alperes fellebbezése eredménytelennek bizonyult, ezért az ítéletábra az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a feljegyzett másodfokú eljárás illeték megfizetésére. A felperesnek a másodfokú eljárásban költsége nem merült fel, ezért arról rendelkezni nem kellett.

S z e g e d , 2015. március 18.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró